

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic, a.s.**, (dříve RadioMobil, a.s.), se sídlem Tomíčkova 2144/1, Praha 4, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 24. 6. 2002 čj. O 113534,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví čj. O 113534 ze dne 24. 6. 2002 a rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví čj. 73831/1997 ze dne 24. 5. 2001 **se zrušují** a věc **se vrací** správnímu orgánu k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na nákladech řízení částku 4800 Kč do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 27. 8. 2002 k Vrchnímu soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví, kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí žalovaného čj. 73831/1997 ze dne 24. 5. 2001. Citovaným rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví bylo ve věci námitek Ministerstva vnitra proti přihlášce ochranné známky žalobce rozhodnuto tak, že přihláška ochranné známky žalobce „Paegas“ sp.zn. O 113534 se částečně zamítá.

Řízení u Vrchního soudu v Praze nebylo skončeno do 31. 12. 2002 a tato věc přešla podle § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) na Nejvyšší správní soud. Ten svým usnesením ze dne 4. 6. 2003 č.j. 7 A 110/2002 - 61 žalobu proti napadenému správnímu rozhodnutí odmítl s poukazem na § 46 odst. 2 s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že správní orgán rozhodl v mezích zákonné pravomoci v soukromoprávní věci, a taková žaloba je podle § 68 písm. b) s. ř. s. nepřijatelná. V tomto usnesení Nejvyšší správní soud odkázal žalobce na uplatnění jeho práv v řízení podle části páté občanského soudního řádu.

Usnesením zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, č.j. Konf 36/2005 - 6 ze dne 29. 9. 2006 bylo o negativním kompetenčním sporu rozhodnuto tak, že příslušný vydat rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 24. 6. 2002 sp.zn. O-113534 ve věci částečného zamítnutí přihlášky kombinované ochranné známky ve znění „Paegas“ do rejstříku ochranných známek, je soud ve správním soudnictví. Současně bylo zrušeno usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003 č.j. 7 A 110/2002 - 61.

Z žaloby vyplývá, že žalobce podal přihlášku k ochranné známce „Paegas“. Proti zápisu této ochranné známky vzneslo Ministerstvo vnitra v souladu s § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, námitky, neboť podle jeho přesvědčení je uvedená známka zaměnitelná s jeho ochrannou známkou s dřívějším datem přednosti a přihlášené označení žalobce by mohlo vyvolat u spotřebitelů dojem, že výrobky jím označené pocházejí od Ministerstva vnitra.

O námitkách proti zápisu přihlášeného označení do rejstříku ochranných známek bylo Úřadem průmyslového vlastnictví rozhodnuto rozhodnutím čj. 73831/1997 ze dne 24. 5. 2001 tak, že přihláška ochranné známky „Paegas“ zn.sp. O-113 534 se částečně zamítá a seznam výrobků a služeb se omezuje „o aparáty pro záznam, převod, reprodukci zvuku nebo obrazu“ ve třídě 9 a „spoje (komunikace) provoz veřejné telekomunikační sítě“ ve třídě 38. Pro služby ve třídě 37 mezinárodního třídění výrobků a služeb zůstává přihlášený seznam nezměněn. Správní orgán dospěl k závěru, že napadené kombinované označení „Paegas“ a namítaná slovní ochranná známka „Pegas“ jsou zcela jednoznačně zaměnitelné ze všech tří hledisek vnímání spotřebitelem, tj. jak z hlediska vizuálního, fonetického, tak i významového.

Proto tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, v němž předně zpochybňuje oprávnění Ministerstva vnitra podnikat a následně přihlašovat ochranné známky, resp. vstupovat do řízení zahájeného u Úřadu průmyslového vlastnictví. Žalobce má za to, že pojmy podnikatel a podnikání jsou v zákoně o ochranných známkách použity ve stejném smyslu jako v obchodním zákoníku. Ministerstvo vnitra oprávnění k podnikání nemá, podnikatelem není, a není tudíž ani oprávněno poskytovat v oboru radiokomunikačních systémů a radiostanic komerční služby spotřebitelům. Činit tak nemůže a ani nesmí, neboť by tím ohrozilo podstatu Integrovaného záchranného systému (IZS), pro který je radiokomunikační systém určen, a v důsledku toho i bezpečnost České republiky. Zápisem přihlášené ochranné známky tak nemůže dojít k zásahu do zákonem chráněných starších práv namítatele, jakož ani k záměně jeho služeb se službami žalobce. Žalobce dále namítl, že není možné částečné zamítnutí přihlášky. Žalobce považoval námitky Ministerstva za nesrozumitelné, zmatečné a nezpůsobivé k tomu, aby na jejich základě žalovaný vůbec rozhodoval. Žalovaný jako správní orgán nakonec nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci v tom směru, zda zápisem přihlášeného označení nedojde k zásahu do zákonem chráněných práv třetích osob a pro své rozhodnutí si neopatřil potřebné podklady. Žalobce rovněž zpochybnil oprávnění zástupce Ministerstva vnitra jednat v řízení před správním orgánem pro nedostatek plné moci, resp. jeho právní subjektivity.

O rozkladu rozhodl předseda Úřadu průmyslového vlastnictví tak, že rozklad zamítl a napadené prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Pojem podnikatel ve smyslu známkového práva je s ohledem na záměr zákonodárce třeba vykládat širěji, než jak je definován v obchodním zákoníku. V obchodním styku totiž své výrobky a služby umísťují na trh i jiné subjekty než podnikatelé; byť tuto činnost neprovádějí za účelem dosažení zisku, je vhodné, aby tyto jejich výrobky a služby byly od výrobků a služeb jiných subjektů na trhu odlišeny ochrannou známkou. Pojem „předmět podnikání“ je třeba vykládat extenzivně a zohlednit zvláštní postavení namítatele. Namítané nedostatky plné moci nebyly shledány. Žalovaný též dospěl k závěru, že zápisem zveřejněného označení by došlo k zásahu do starších práv namítatele, vyplývajících z ochranné známky „Pegas“. Zveřejněné označení „Paegas“ je totiž jako celek zaměnitelné s namítanou ochrannou známkou jak z hlediska vizuálního, tak fonetického a sémantického.

Žalovaný považoval za nepochybné, že se jedná o služby podobné a za rozhodující je třeba brát hledisko průměrného spotřebitele. Možnost záměny nemůže vyloučit ani skutečnost, že namítatelem je orgán veřejné správy. Ministerstvo vnitra i žalobce poskytují své služby ve stejné oblasti a průměrný spotřebitel by mohl být uváděn v omyl.

Žaloba, kterou žalobce podal proti rozhodnutí o rozkladu, spatřuje tyto důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí:

Žalovaný posoudil věc po právní stránce nesprávně, protože nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a došel k chybnému závěru, že Ministerstvo vnitra má způsobilost být majitelem ochranné známky Pegas, přestože nemá oprávnění k podnikatelské činnosti, pro kterou byla tato ochranná známka přihlášena.

Žalobce dále považuje za chybný názor žalovaného, že plná moc vystavená dne 7. 12. 2001 a podepsaná ministrem vnitra Mgr. Grossem zhojila neplatnost právních úkonů učiněných patentovými zástupci Ing. K. a A. H. před tímto datem. Podle názoru žalobce k žádnému z právních úkonů učiněných na základě předchozí neplatné plné moci ze dne 21. 8. 1996 nelze v řízení o registraci přihlášené ochranné známky přihlížet.

Žalobce konečně považuje závěr žalovaného, že Ministerstvo vnitra nabízí své výrobky a poskytuje své služby ve stejné oblasti jako žalobce a v tomto směru by mohl být průměrný spotřebitel uváděn v omyl, za učiněný na základě nedostatečných skutkových zjištění.

Žalobce proto žádá, aby rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

V podrobnostech ohledně důvodů žaloby se odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 A 100/2002 - 75 ze dne 22. 3. 2006, který se týká obdobné materie, obdobných námitek a týchž účastníků.

Nejvyšší správní soud posoudil žalobu takto:

Již v rozsudku ze dne 21. 7. 2005 č.j. 6 A 39/2001 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že Ministerstvo vnitra není podnikatelem ve smyslu zákona o ochranných známkách. Tohoto pojmu je v tomto zákoně užito ve stejném smyslu, jak jej definuje obchodní zákoník, a ministerstvo, resp. stát, jehož je složkou, nelze zařadit ani do jedné ze subkategorií v této nejširší definici podnikatele v českém právu vypočtených (§ 2 odst. 2 obchodního zákoníku). Nejvyšší správní soud dále uzavřel, že ani v případě akceptování širšího výkladu pojmu podnikatel a podnikání, které by se striktně nedrželo jejich vymezení v obchodním zákoníku (zákon č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, od pojmů podnikatel a podnikání upustil), by nebyl zápis napadené ochranné známky přípustný. Ze souvislosti známkového práva s právem soutěžním, jakož i ze základních principů, na nichž je právní úprava známkové ochrany vystavěna, totiž vyplývá, že i v tomto případě by bylo možné jako ochrannou známku zapsat pouze takové označení výrobků nebo služeb, kterými se subjekt, který není podnikatelem ve smyslu obchodního zákoníku, účastní trhu, resp. soutěže na tomto trhu. Ani tato podmínka však není v daném případě splněna.

Základním účelem integrovaného záchranného systému je umožnit koordinaci mezi jeho jednotlivými složkami. Proto byl Ministerstvem vnitra zaveden jednotný komunikační systém, který byla nazván Pegas. Jednotlivé složky tohoto systému nemají možnost si za účelem svých aktivit v rámci IZS zvolit jiný radiokomunikační systém, resp. musí používat výlučně radiokomunikační systém zabezpečovaný Ministerstvem vnitra. Takové řešení je logické, neboť v situaci, kdy by jednotlivé složky IZS zvolily rozdílné radiokomunikační systémy, ohrozily by tím funkčnost celého systému a plnění jeho základních úkolů. Radiokomunikační systém, na něž se vztahuje ochranná známka ministerstva, tedy není vystaven konkurenci, a to ani potenciální, ze strany jiných výrobků, byť by plnily obdobnou funkci. Rovněž okruh uživatelů služeb radiokomunikačního systému Pegas je omezen pouze na jeho jednotlivé

složky. Kromě těchto subjektů nejsou uvedené služby poskytovány již nikomu dalšímu. Žádná jiná fyzická nebo právnická osoba, není-li součástí IZS, tak nemůže tato služby od jejich poskytovatele zásadně nakoupit a používat je k vlastní komunikaci mimo IZS. Lze tedy dovodit, že předmětné služby nejsou vystaveny konkurenci ani mimo IZS, neboť tam nejsou a nemohou být vůbec poskytovány, resp. nakupovány. Z těchto argumentů vyplývá, že služby radiokomunikačního systému Pegas, poskytované ministerstvem, nejsou realizovány v prostředí, jež by bylo možno označit jako trh, resp. které by bylo možno označit jako byt' jen potenciálně soutěžní.

Z výše uvedeného Nejvyšší správní soud dovodil, že i v případě akceptace ministerstvem naznačené argumentace ve prospěch širšího výkladu pojmů podnikatele a podnikání, obsažených v zákoně č. 137/1995 Sb., neplní přidělení ochranné známky Pegas ministerstvu za účelem označení radiokomunikačního systému pro IZS ani jednu ze základních funkcí ochranné známky. Funkce odlišení od jiných výrobků nebo služeb téhož druhu v daném případě není splněna proto, že žádné takové jiné služby téhož druhu k dispozici jejich uživatelům prostě nejsou. Ze stejného důvodu není třeba označení takového radiokomunikačního systému chránit známkoprávními prostředky. V neposlední řadě napadená ochranná známka nemůže plnit funkci soutěžní, neboť není vůči komu soutěžně „bojovat“, není vůči komu se vymezovat.

Bylo-li pak na základě výše popsaných úvah Nejvyšším správním soudem vysloveno, že Ministerstvo vnitra není aktivně legitimováno k podání přihlášky ochranné známky, resp. že nemůže být jejím majitelem, nepřichází v úvahu ani vstup ministerstva do řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví podáním námitek proti zápisu přihlášených označení žalobce.

V závěru se tedy uvádí, že jestliže již bylo rozhodnuto, že ministerstvo není subjektem způsobilým k podání přihlášky, nemůže být logicky aktivně legitimováno ani k podávání námitek proti zápisu ochranných známek jiných subjektů, k přihlašování ochranných známek oprávněných. Nejvyšší správní soud tak shledal žalobu důvodnou, jí napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí, které mu předcházelo, podle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení, v němž je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl v řízení plný úspěch, náleží mu proto vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobci, jenž byl v řízení před Vrchním soudem v Praze zastoupen na základě plné moci advokátem (plná moc byla později vypovězena), náleží paušální náhrada mimosmluvní odměny advokáta podle § 11 vyhlášky č. 484/2000 Sb. ve výši 3500 Kč, paušální náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč a náhrada zaplaceného soudního poplatku ve výši 1000 Kč. Celkovou částku náhrady nákladů řízení ve výši 4800 Kč je žalovaný povinen zaplatit na účet žalobce do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu